

СЛАВНІ ВЕТЕРАНИ!
НАСТАВНИКИ
МОЛОДІ! ВИХОВУЙТЕ
МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ
НА РЕВОЛЮЦІЙНИХ,
БОЙОВИХ І ТРУДОВИХ
ТРАДИЦІЯХ КОМУНІСТИЧНОЇ
ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО
НАРОДУ!

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 18 (98)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 6 травня 1983 року.

Ціна 1 коп.

1941-1945

3 СВЯТОМ ПЕРЕМОГИ

Благословенна й радісна година

Безсмертна буде в пам'яті віків,

Як над палаючими мурами Берліна

Стяг Перемоги в небі прошумів.

Оमितий кров'ю матері й солдата,

В снігах московських, селіщах Дінця

Він не схилився в битві перед катом,

Не падав з рук відважного бійця.

Він муром був на варті Ленінграда.

В ті дні тривоги, горя і пітми,

Як ворог бив нам в серце кулеградом,

Та, ним зігріті, не вмирили ми.

І в сталінградській непоборній ночі,

Серед вогню і металевих злив,

Катам навіки засліпив він очі,

А нам шляхи, як сонце, освітив.

Ми з ним пройшли по бойових дорогах

В міста ворожі, на чужі шпиль.

Так сая в віках, знамено Перемоги,

Як сила й гордість нашої землі!

Хай ворогом цей день несе тривогу,

День гніву нашого, і помсти, й прокляття,

Коли в Берліні прапор Перемоги

Ми підняли, як ствердження життя!

Петро ГОРОДЕЦЬКИЙ,

Давно відгрімилі залпи війни, більшість переможців, колишніх славетних воїнів, на заслуженому відпочинку. Та відпочинок і спокій їм навіть не сняться. Іх, ветеранів, давно вже змінили на бойовому посту нові покоління радянських людей. А вони, посивілі завчасно юнаки, помінявши мечі на орали, трудяться на мирному фронті, на фронті, де куються висококваліфіковані інженерні кадри для народного господарства нашої країни. Працюють колишні воїни на адміністративних посадах, викладачами, співробітниками вузу, є серед них доценти і професори, рядові трудівники, та яку б посаду вони не займали, спільним для кожного з них є високий патріотизм, працелюбність, енергійність, принципиовість і наполегливість. Всі ці якості вони з любов'ю прищеплюють студентській молоді. На фото не старіють душою ветерани...

МАРКС І СУЧАСНІСТЬ

Все прогресивне людство світу в ці дні широко відзначає 115-річчя з дня народження геніального мислителя і революціонера, вождя світового пролетаріату Карла Маркса. Коли 100 років тому перестало битися його полум'яне серце, Фрідріх Енгельс проголосив, що ім'я і справа Карла Маркса переживуть віки. Ці пророчі слова з'являються своє підтвердження в наш бурхливий і наповнений боротьбою час.

Маркс відкрив очі робітничому класові всіх країн на його історичну місію — місію могили старого суспільства і будівника нового світу вільного від експлуатації людини людиною.

Марксизм, який триумфально витримав найважчі перевірки — перевірку життям, міцно утвердився в свідомості людства як його найвище духовне надбання.

Марксизм — це струнка і послідовна система поглядів, цілісне вчення, в якому розкрито об'єктивні закони революційного перетворення світу. Найбільш діяльну участь в розробленні цього вчення брав великий соратник і друг Маркса Фрідріх Енгельс.

Завдяки титанічній діяльності Маркса і Енгельса соціалізм з утопії був перетворений у строго наукову теорію, а робітничий клас одержав могутню зброю — розуміння своєї всесвітньо-історичної місії.

Марксу не довелося побачити триумфу свого вчення — народження соціалістичного світу. Великий Жовтень ознаменував початок нової епохи в історії людства. Сьогодні вже третина населення земної кулі, скинувши ярмо капіталу, будує життя за новими, соціалістичними зако-

нами, котрі Маркс як провидець побачив крізь завісу десятиріч. І хоч капіталізм вдається ще відтягувати свій крах, трудящі все більше переконуються, що цей лад неспроможний позбавитися від властивих йому антагонізмів. Навпаки, він відтворює їх у дедалі гостріших формах. І що б не говорили наші класові противники, як би не намагалися перешкодити трудящим будувати світле, щасливе життя, теорія розвивається за Марксом.

Новий етап розвитку теорії і практики марксизму, великі перемоги в боротьбі за комуністичні ідеали зв'язані з ім'ям Володимира Ілліча Леніна.

Захистивши і відстоявши марксизм у боротьбі з будь-якого роду ревизионістами й опортуністами, Ленін дав відповіді на нові питання, що постали перед робітничим рухом, трудящими масами, всім людством у нових історичних умовах.

У цьому титанічній заслуга Володимира Ілліча Леніна. Прогресивне людство світу з повною підставою розглядає ленінізм як марксизм сучасної епохи, ми по праву називаємо наше революційне вчення марксизмом-ленінізмом.

У ленінізмі акумульовані основоположні теоретичні виконки про характер і закономірності сучасної епохи.

Розвинуте Ленінінм стосовно до сучасної епохи вчення Маркса про всесвітньо-історичну роль пролетаріату і понині є відправним пунктом привирішенні усіх проблем, зв'язаних з здійсненням гегемонії робітничого класу в ході боротьби за демократію і соціалізм, з розробкою стратегії класових союзів, і насамперед союзу пролетаріату з селянством, з забезпе-

ченням провідної ролі робітничого класу в соціалістичному будівництві.

Справжньою вершиною вчення Леніна є створена ним наука про шляхи будівництва соціалізму. Більше того, Ленін як найвидатніший революціонер практично очолює здійснення своїх ідей.

Вірні заповідям Маркса, Енгельса, Леніна, наша партія бачить свій обов'язок в тому, щоб всемірно оприяти боротьбу світового пролетаріату, всіх, хто виступає проти імперіалізму, за мир і соціальний прогрес.

Пролетарський соціалістичний інтернаціоналізм означає сьогодні насамперед активну діяльність, мету якої — забезпечення єдності соціалістичної співдружності, згуртування всіх соціалістичних країн, захист історичних завоювань соціалізму.

Вчення марксизму-ленінізму — невід'ємна складова частина знань спеціаліста будь-якого профілю. Ось чому партійна організація нашого інституту, весь колектив викладачів вважає своїм найпершим обов'язком підготовку не лише висококваліфікованих, а й політично грамотних, ідейно переконаних спеціалістів — майбутніх керівників і організаторів виробництва.

В ці дні на всіх факультетах вузу розгортається соціалістичне змагання за те, щоб успішно скласти літню екзаменаційну сесію. Незабаром наш інститут відзначатиме свій перший ювілей. Обов'язок кожного викладача, кожного студента примножувати славі традиції інституту, боротися за присвоєння йому імені Володимира Ілліча ЛЕНІНА.

Б. ПОНОМАРЕНКО,
доцент, зав. кафедрою політекономії, член парткому ВПІ.

Тридцять вісім років тому, в травні далекого 1945-го завершилась нашою перемогою Велика Вітчизняна війна. Скільки мужності і героїзму проявили радянські воїни, весь наш народ в боротьбі з чорною фашистською чумою! Ціною життя 20-ти мільйонів радянських людей була завойована Перемога в битвах, яких ще не знало людство планети. 3,5 мільйонів бійців на фронтах і 200 тисяч трудівників тилу були відзначені орденами та медалями за військові і трудові подвиги. Як завжди організатором і натхненником радянського народу на бій і труд виступала наша рідна Комуністична партія. Комуністи завжди були там, де найважче.

І сьогодні, коли світ капіталізму знов загрожує людству термоядерною війною, все наполегливіше звучить заклик нашої партії до всіх народів світу — не допустити розв'язання третьої світової війни.

Колектив ветеранів Великої Вітчизняної війни нашого інституту проводить систематичну роботу серед студентської молоді по вихованню патріотизму, роз'яснюючи, що війна — страхітливе лихо для всього людства.

Миру у капіталізму не впросити. Його потрібно відстояти, а для цього необхідні висока свідомість, безмежна любов до своєї Вітчизни, віра в мудрість і правоту зовнішньої політики КПРС, постійна готовність молоді захищати завоювання ленінських ідей, свою Батьківщину.

Цікаво і різнопланово проводять військово-патріотичну роботу серед студентів на ФАОТІ та енергетичному факультеті ветерани війни Г. М. Шульман, Д. Б. Налбандян та Б. С. Бугорський.

Все зростаюча кількість студентської молоді прояв-

ляє активність в цій роботі, підтверджуючи цим самим свою згуртованість навколо рідної Комуністичної партії, свідомість і відповідальність нашого народу за збереження любові до Батьківщини, вірності миру в усьому світі. Саме любов до Батьківщини, вірність Комуністичній партії, ненависть до ворогів Вітчизни, інтернаціональна єдність в боротьбі з фашизмом допомогли нам одержати переконливу перемогу над гітлерівськими загарбниками. Розгромивши фашизм, Радянська Армія принесла народам Європи довгождану свободу і мир.

Я в життя вошел тяжело, но прямым. Не все умрет. Не все войдет в каталог. Но только пусть под именем моим

Потомок различит в архивном хламе

Клочек горячей, верной нам земли,

Где мы прошли с обугленными ртами

И мужество, как зная, пронесли.

...И как бы не давили память годы,

Нас не забудут потому навек,

Что всей планете делаю погоду,

Мы в плоть одели слово «Человек!»

Ці постичні рядки фронтовика Н. Майорова стали заповітом молодому поколінню берегти як зиницю нашу Радянську Батьківщину.

З святом Перемоги шановні ветерани війни, викладачі, співробітники і студенти! Успіхів вам у праці і в навчанні, міцного здоров'я!

В. ГОВОРОВ,
голова секції військово-патріотичної пропаганди ВПІ, учасник Великої Вітчизняної війни, полковник-інженер запасу.

5 ТРАВНЯ—ДЕНЬ ПРЕСИ

Сучасне життя навіть важко уявити без журналу, без свіжої, ще пахучої друкарською фарбою газети. Вони розповідають нам новини, знайомлять з подіями в країні і за рубежом. З газет і журналів ми дізнаємось про все прекрасне, чим багате і цікаве наше життя. І, нарешті, з періодичних видань ми черпаємо для себе нові думки, ідеї, образи, через них пізнаємо передовий досвід і стаємо трішки мудрішими.

В газеті, як на долоні, наше повсякденне життя, робота, навчання, громадська діяльність і навіть особисті проблеми; слово «журналіст» походить від французького «жур», що означає «день».

Журналіст... Це слово в нашій країні вимовляється з відтінком гордості. Люблять радянські люди журналістів

за їх нелегку працю, за душевну теплоту і чуйність до людських радостей і печалей, за принциповість, непримирність до недоліків. На XXIII з'їзді КПРС журналісти були названі в числі тих, хто складає золотий фонд партії.

Журналістами були видатні майстри художнього слова Ломоносов і Пушкін, Белінський і Герцен, Чернишевський і Добролюбов, Короленко і Чехов, Горький і Маяковський... Журналістом за професією вважав себе В. І. Ленін. Він створив істинно наукову теорію комуністичної партійної преси, був редактором багатьох друкованих органів партії, був і залишається геніальним публіцистом епохи.

Ленін вчив, що газета не тільки колективний пропагандист і агітатор, а й ко-

ктивний організатор.

Дійсно, чим більше у газети авторів — людей не байдужих, а бажаючих поділитися своїми думками, досвідом, навчити новому інших, допомогти у вирішенні тих чи інших проблем — тим вона цікавіша, тим охоче її читають, тим більше вона впливає на формування світоглядів читачів.

Редколегія газети «За інженерні кадри» щиро вітає зі святом наших активних дописувачів, громадських кореспондентів викладачів і співробітників вузу А. Тхорівського, В. Климчука, В. Осіпчука, Б. Пономаренка, В. Ковальського, Я. Кулика, В. Ковальчука, Л. Галицького, В. Луцяка, З. Карпову, В. Арапову, Г. Півторака, В. Нахайчука, Ю. Левикіна,

студентів Г. Ратушняка, О. Суворова, А. Силу, В. Бемзу, Л. Жовніра, І. Карліцького, Ю. Шалінського, В. Лисогора, І. Католіка, Й. Белінського, В. Мореходова, Н. Марченко, Є. Міняйла, Т. Бень, О. Малооголовчука, О. Дідика, інженера СКБТ «Модуль» І. Гуральника, співробітників інституту О. Костюк, Н. Сфремову, В. Могилевського та багатьох інших наших авторів.

Анатолій Фещенко навчається на 4 курсі енергетичного факультету. Добре навчається. А ще його знають як художника, члена редколегії стінгазети «Енергетик». Толя завжди серед людей, серед своїх однокурсників. Своє враження і спостереження уміло передає він у випусках стіннівки.

Фото О. Суворова.

7 ТРАВНЯ—ДЕНЬ РАДІО

МИНАЄ 88-а річниця з дня винаходу радіо великим російським ученим О. С. Поповим. За минулий період розвиток радіотехніки пройшов великий шлях. Цей розвиток дав великий поштовх розвитку інших галузей науки і техніки, і тепер кожна людина використовує в своєму повсякденному житті досягнення радіоелектроніки — телебачення, радіомовлення, зв'язок, радіообслуговування авіації, медичну радіоапаратуру, вимірювальну апаратуру на основі радіотехнічних елементів і методів тощо.

Радіотехнічний факультет нашого інституту готує

спеціалістів для цієї галузі науки і техніки, що так бурхливо розвивається в наш час.

До свого свята колектив радіотехнічного факультету прийшов з великими успіхами, здійснивши перше місце по виконанню плану випуску спеціалістів, перше місце по успішності в зимовій сесії цього року і перше місце по економічній ефективності науково-дослідних робіт, друге місце по науково-дослідній роботі студентів.

В. РУЦКОЙ,
декан радіотехнічного факультету.

СУЧАСНА радіоелектроніка — це обчислювальні машини та радіолокаційні станції, вимірювальні прилади і великі інтегральні схеми, бортова апаратура супутників і ракет, обладнання радіотелевізійного мовлення і апаратура зв'язку, системи навігації, побутові радіопристрої.

Радіоелектроніка — мода і динамічна наука, її нові напрямки — квантова електроніка, надвеликі інтегральні схеми — створюють передумови для розвитку нових приладів і

апаратів з унікальними, фантастичними якостями. Великий вклад у розвиток радіоелектроніки внесли радянські вчені Л. І. Менделєв, М. А. Бонч-Бруевич, А. І. Берг, В. А. Котельников, В. І. Сіфоров та багато інших. Свій скромний вклад в справу розвитку радіоелектроніки вносять також вчені нашого інституту.

О. СТЕПАНЕНКО,
старший науковий співробітник кафедри радіотехнічних пристроїв.

НАША РАДІОГАЗЕТА

В нашому інституті вже кілька років випускається радіогазета. Три диктори на чолі з оператором Ю. Мельничуком активно сприяють проведенню інформаційної та ідейно-виховної роботи серед студентів. Слухачі постійно відкривають для себе нові, досі невідомі їм факти. Радіогазета яскраво висвітлює життя інституту, на кілька хвилин кожен бажаючий може перенестись в будь-яку групу, дізнатись про її діла і настрої. На сторінках радіогазети дається широкий аналіз питань поведінки студентів, їхнього ставлення до навчання та відвідування занять. План роботи складається

членами редколегії та затверджується комітетом комсомолу.

В передачах використовується найрізноманітніший матеріал — газети, журнали, книги, а також комсомольські документи. Інколи важкувато доводиться ентузіастам — за браком приміщення вони змушені збиратись для підготовки передач в куртожитку, не вистачає апаратури. Але четверо друзів, об'єднаних улюбленою справою, не падають духом, а з кожним разом удосконалюють свою роботу, вишукують нові методи і форми.

Н. МАТВЕЄВА,
студентка гр. 3 РК-82.

С. ДЖЕДЖУЛА.

РОМАШКИ НОВЕЛИ

Ця лісова галявина, обрамлена зусбіч струнками ялицими, нагадує величезну чащу. Тут ціле царство квітів: тендітні дзвіночки, медунки, конвалії, меландрії, архідеї... та найголовніше — струноконі, в білих беретиках ромашки. Вони розблизались по всій поляні.

Не одне серце замирало тут від чарівної краси, не одна голова паморочилася від п'яного тремтіння. А скільки квітів і обійняло чули вартів галяви — ялини!

По-різному падають тут шокі молодих, по-різному ніжні й гарячі тут пошлюнки. Одні лиш незмінно побачать в селі, як двох виходять з поляни і казати: «бути весілля». І весілля дійсно бувають. Тому й нарекли цю поляну

поляною молодожонів. Та якось я зустрів тут шістьдесятилітнього сільського багатиря Степана Збожинського. Я не бачив його років з двадцять. Власне, з тих пір, як закінчив школу.

І ось тепер він, зовсім посивлий, сидів перед мною на старій поваленой липі і з якоюсь особливою старанністю складав на колінах чепурного букетика з білоголових ромашок. Ного велика, мов лопата, ліва рука (праву дядько Степан втратив під Сталінградом) зараз тремтіла і була зовсім неслухняною.

Я добре знав цю людину. В Обідному всі його звали Степом. По війні ми цілими днями пасли з ним корів, а на ніч він ішов на колгоспну ферму

сторожувати. А ще в селі всі обурювались тим, що його дружина не захотіла жити з калікою.

Ображений, вбитий зрадою і глухою нудогою, він поселився на краю села в напіврозвалений хаті. Сам билив стіни вапном, копав город і садив картоплю. Працював так, що втома валила з ніг, притуляла і затуманювала свідомість, а з нею — незатишаючий біль.

А через три роки з'явився в його оселі молода і напрохуд вродлива дівчина Марія. І надумав Степо будувати нову хату. Удвох з Марією копали глину, місили її негами, тесали деревину і шили соломою стріху. Стоїть та хата й понині, тепер вже під шифером, обмурована цеглою, і всім

хається до сонця величчю зніжених вікон. Я не хотів непокоїти старого і поступись на зад у хату, та під ногами по-зрадницьки тріснула гілка.

Степо здригнувся, поспішно встав, закліпав руками віями великих сірих очей. Рука-лопата в його опустилася і зронила квіти. Всьм вираз його обличчя наче просив вибачення за те, що випадково потрапив в царство юності. Нарешті, впізнавши мене, дід тихо сказав:

Нема Маріє. Давно вже нема... А це прийшов сюди квіточок нарвати. Віднесу на могилу.

Не зможуся, ми враз зігнулись і стали шукати в густій траві зірвані ромашки.

ЗОЗУЛИН ЦВІТ

Я вважав зозулю віщункою добра і щастя. З дитинства пішло це, ще з пововісних літ, коли був пастухом. Женеши, бувало, зі сходом сонця колгоспну череду в поле і раптом чуєш: «Ку-ку, ку-ку...» Розмахнешся, црюхнеш батюком і бадьоро крикнеш на весь голос:

— Зозуля, зозуля, скажи, скільки мені років жити? Прокришиш отак і зачнеш, рахуючи про себе: «5, 10, 20... Інколи й сотню налічши і засмієшся.

Отано йдеш собі за чередою, шльопаш босими ногами по гарячому поросі і так радісно на серці, що й забуваєш про голод і втому. І увляєш собі невидиму птаху такою лагідною і добродушною бабусею в чорних наруківниках з окулярами на носі. Ну вибита копія наш колгоспний обліковець баба

Настя. Розкриває вона на столі свого зошита, надіває окуляри і ставить проти твого прізвиська палички-трудодні. Тобі один трудодень, а тобі два...

А якось я зустрів нашу сусідку Галю. Вірніше, я її бачив шодня. В пововісних роки вона теж часто ходила в поле збирати колоски. Тільки дивився я тоді не неї зовсім інакше. Відчувши на собі мій погляд, вона сором'язливо усміхнулася, зашарілася і перекинула грубу косу з грудей на плечі.

З тих пір я частіше став питати зозулю про Галю, про те, через скільки днів ми зустрінемось з нею біля клубу. І тут мене вже не тишив довгий рахунок. Подасть зозуля одне таємне «ку-ку», і серце зачиркає в радісному чеканні. Значить, сьогодні увечері, коли стихне гар-

мошка, Галя підійде до мене і тихо скаже: «Ходимо додому. Нам по дорозі».

В такі радісні хвилини зозуля здавалась мені веселою і жартівливою дівчиною. Кує і підморгує тобі лукавим оком. Бути б завжди зозулі віщункою добра і щастя. Та одного разу знайшов я у лісі кілька попелястих квіточок, схожих на північників, що ростуть під вікном нашої хати. Краплинки на них вигравали різнобарвними кольорами — то червоним, то фіолетовим, то білосніжним. Я ще ніколи не бачив таких чарівних квітів, та здавалися вони мені дивно знайомими.

Поставив їх у склянку з водою, та й питаю матір: що це, мовляв, за диво? Вона підвела на мене голубі, з поволокою смут-

ку, очі і мовчки поправила на своєму ліжку квітчасту подушку. І я нарешті збагнув — це були «кукушкині слези», а по-нашому — зозулин цвіт. Я колись бачив подібну квітку на материній подушці. Тільки не пригадую коли. Чи тоді, коли прийшла похоронка на батька, чи вже по війні, коли підрівався на ворожій міні старший брат — тракторист Петро, а може й зовсім недавно.

Мені якось стало не по собі за своєї порівняння зозулі з веселою-розвеселою дівчиною і з колгоспним обліковцем бабусею Настею.

Я взяв букет і поставив на підвіконня. Хай сонце скоріше висушить на квітках ці тремтливі росинки-слези.

Ви заходьте, синочки...

Ви заходьте, синочки,
До нашої горниці-хати,
Хліба-солі поїжте,
Попийте з криниці води.
Тут ми тихо жили,
Тут я думала й вік

звікувати,
Аж до самої смерті
Не знаючи горя-бди.
Не судилося нім...
Видно, десь під крутою

горною
З лютим лихом у парі
Кохалась гадюка-змія.
Не минули катюги
і нашої хати старої,
Наче в горлі їм кісткою
Встала і доля моя.
Сидимо ми з онукою,
Чуємо—входять до хати
Незнайомі чужинці,
Мов та лиховісна мара.

— Ну, збирайся,
красуне! —
А ти, — мені каже
пихатий, —

Дожила свого віку.
Доволі. Лягай і вмирай.
Що було тоді, нене!
— Тепер я навіть

пропала,—
Затужила онука, —
Беруть мене в дальні

краї.—
І до серця мого,
Мов та чайка,
з квилінням припала,
Та не сила моя
Заступити від лиха її.
А пикатий сміється:

— В Германії панною
будеш...—

І вишкірює зуби,
І швидше збиратись
велить.

Я благала їх богом,
Думала ж—люди...
Та забрали її.
Не послушали
І повели...
Спорожніла світлиця.

Тепер я одна
в самотні,
А ще горе зі мною
Тут лігво тернове звело.
Завелась павук,
Заснувавши кутки

павутинням,
Наче з роду в цій хаті
Живої душі не жило.
Вдень і сонця не бачу,
А ночі такі безбережні,
Мов та тисячі літ,
Мов не буде їм краю

кінця.
Я по хаті пройдуся
обережно,

Як не спиться мені,
Та боюся світити
На припічку каганця.
І все думаю, думаю...
Господи праведний, де це
Моя бідна онука,
В якій же вона стороні?
І шепчу я одно:
«Хай під катом земля
западеться,

Хай він ляже на лаві,
А встане в холодній
трюні».

Ви ж заходьте, синочки,
До нашої вбогої хати,
Хліба-солі поїжте,
Попийте з криниці води.
І скоріше в дорогу,
Ідіть супостата шукати,
Де сплелися гадюками
Вовчі глибокі сліди.
Ви знайдіть його, рідні,
Убийте прокляту личину,
Щоб довіку наш край
Обминали негода і зло.
Хай земля оживне,
Хай, сердешна, від горя
спочине,
І над хатою нашою
Сонце засяє теплом!

Олекса ГУРЕЇВ.

В. о. редактора
Г. ПОЛИВАНИЙ